

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.611 van 20 mei 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: op het kantooradres van
X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MANDELBLAT en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Verweerder werpt in zijn nota van 26 februari 2009 op dat het verzoekschrift van verzoeker laattijdig is.

1.2. Artikel 39/57 van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt dat het beroep ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze bedoeld in artikel 57/6, eerste lid, 2° van dezelfde wet, moet worden ingediend binnen een termijn van vijftien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het gericht is.

De Raad merkt op dat ze dient uit te gaan van een weerlegbaar vermoeden van ontvangst van de aangetekende brief.

Gelet op de gemiddelde termijn waarmede poststukken onderweg zijn, wordt de aangetekende zending geacht ontvangen te zijn op de derde werkdag te rekenen vanaf de dag na afgifte ter post van de aangetekende brief. Op de derde werkdag gaat derhalve de beroepstermijn in, waarbij echter in acht moet worden genomen dat de aldus bepaalde *dies a quo*, volgens een algemeen principe in verband met de berekening van de termijn binnen een administratieve procedure, niet in de termijn wordt begrepen. *In concreto* neemt de beroepstermijn aldus een aanvang om 0.00 uur van de vierde dag na de verzending van de betekening bij aangetekend schrijven (RvV 19 juli 2007, nr. 853).

Het begrip "werkdag" slaat daarbij ook op zaterdagen. Volgens de vaststaande rechtspraak zijn werkdagen immers alle dagen van de week, behalve de zon- en feestdagen (RvS 9 december 1999, nr. 83.994; RvS 28 januari 2002, nr. 102.951; RvS 17 november 2003, nr. 114.626; RvS 18 februari 2004, nr. 128.250).

Uit het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing van 22 januari 2009 op maandag 26 januari 2009 (zie administratief dossier, stuk 1) aangetekend werd verstuurd naar de door verzoeker op 15 december 2008 gekozen woonplaats, zijnde het adres "Gildestraat 19, 2170 Merksem".

De *dies a quo* is donderdag 29 januari 2009 en de beroepstermijn heeft aldus een aanvang genomen op vrijdag 30 januari 2009.

Aangezien de beroepstermijn 15 dagen bedraagt, heeft verzoeker zijn verzoekschrift op 13 februari 2009 aldus tijdig ingediend.

De Raad verwerpt dan ook de opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid.

2. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

"Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner, afkomstig uit Vucitrn, Kosovo.

Tijdens de oorlog in Kosovo hield u zich samen met uw familie schuil in de kelder van uw huis in het dorp Resnik in de gemeente Vucitrn.

Toen de veiligheidssituatie verbeterd was, verlieten jullie de woning.

Vervolgens verbleef u samen met uw moeder (S. N.) (O.V. 6.105.603) ongeveer negen maanden bij uw grootvader.

Daarna verbleven jullie verscheidene maanden bij familieleden op verschillende locaties.

Later keerden jullie terug naar het huis dat grotendeels vernield was. U bracht opnieuw drie maanden in de kelder van het huis door.

Omwille van de miserabele levensomstandigheden bent u dan, ruim anderhalf jaar geleden, samen met uw moeder, uw broer (S. A.) (O.V. 6.105.610) en diens partner (Z.), en uw minderjarige broer (Z.) uit Kosovo gevlucht en naar België gekomen.

Op 21 juni 2007 vroegen zij hier asiel aan.

Omdat u toen nog minderjarig was, volgde u de asielprocedure van uw moeder.

Op 18 februari 2008 weigerde het Commissariaat-generaal haar het statuut van vluchteling evenals het statuut van subsidiaire bescherming aangezien er wegens tal van tegenstrijdigheden tussen enerzijds haar verklaringen en de informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal en anderzijds tussen haar verklaringen en deze van uw broer (A.) en uw schoonzus (Z.) geen enkel geloof gehecht kon worden aan haar werkelijke verblijfssituatie voor haar komst naar België. Het beroep tegen deze beslissing werd op 29 mei 2008 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 10 oktober 2008 diende u, ondertussen meerderjarig geworden, een eigen asielaanvraag in.

In geval van terugkeer naar Kosovo vreest u zowel de Albanezen als de Serviërs. Daarenboven hebt u geen huis meer om naar terug te keren.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u een verklaring van UNMIK (tijdelijke administratie van de Verenigde Naties in Kosovo) van de gemeente Fushë Kosovë d.d. 16 juli 2008 en een vertaling ervan neer. Deze verklaring werd opgemaakt op vraag van uw vader (H. S.) en van de Roma-gemeenschap en stelt dat zijn huis in Vushtrri (Vucitrn) volledig vernield is en er niemand voor zijn familie zorg kan dragen. Tevens wordt gestipuleerd dat hij en zijn familieleden in België verblijven en wordt er een vraag aan de Belgische overheid gericht om jullie verder in België te laten verblijven.

Voorts legde u kopieën van de Belgische identiteitskaarten neer van uw zus (G. S.) (O.V. 4,884,391) en haar gezinsleden."

3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet

onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het statuut van subsidiaire bescherming kan toekennen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over uw achtereenvolgende verblijfplaatsen sedert het uitbreken van de oorlog in Kosovo geenszins coherent zijn en ernstige hiaten vertonen.

U gaf aan dat u tien jaar oud was toen u op het einde van de oorlog uw huis verliet (CGVS, blz. 5). Dit komt overeen met het jaar 1999, het jaar waarin in juni een einde kwam aan de vijandigheden. Aanvankelijk beweerde u dat u, nadat u toen uw huis had verlaten, een periode van twee tot drie maanden op verschillende plaatsten te hebben doorgebracht, daarna opnieuw drie maanden in de kelder van uw huis te hebben gewoond, en dat u vervolgens naar België vertrokken bent (CGVS, blz. 5, 6).

Wanneer u werd duidelijk gemaakt dat er in uw chronologie minstens zeven jaar ontbreekt, wijzigde u uw verklaringen, en stelde u dat u na het verlaten van uw huis op het einde van de oorlog nog negen maanden tot een jaar bij uw grootvader hebt gewoond. Daarna zou u nog een periode van 20 tot 30 dagen bij andere familieleden hebben doorgebracht alvorens naar uw vernielde huis in Resnik terug te keren en drie maanden later naar België te vertrekken (CGVS, blz. 6).

Het is niet alleen merkwaardig dat u uw verklaringen aanpaste, ook in uw tweede versie ontbreekt er een periode van minimum zes jaar. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas in ernstige mate aangetast.

Daarnaast moet erop worden gewezen dat uw verklaringen hoegenaamd niet overeenstemmen met de verklaringen van uw moeder, afgelegd tijdens haar eerste asielaanvraag.

Daar waar uw moeder stelde samen met haar gezin tot aan de oorlog in 1999 in Resnik gewoond te hebben, vervolgens twee of drie maanden in een school in Kosovo Polje een onderkomen gevonden te hebben, en dan gedurende bijna negen jaar in een barak in een vluchtelingenkamp in Plemetin (gemeente Obilic) gewoond te hebben (CGVS (N. S.) 7 februari 2008, blz. 3, 8), beweerde u, alhoewel u al wel gehoord zou hebben van Plemetin, er zeker nooit gewoond te hebben. Voorts stelde u in Kosovo nooit in een barak gewoond te hebben (CGVS, blz. 8). Nochtans verklaarde u uitdrukkelijk na de oorlog in Kosovo steeds bij uw moeder te hebben gewoond (CGVS, blz. 9).

Een dergelijke zwaarwichtige tegenstrijdigheid ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan uw vluchtrelaas en kan uw werkelijke verblijfssituatie voor uw komst naar België niet worden vastgesteld.

U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk het slachtoffer werd/kan zijn van een vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Inzake de eerste asielaanvragen van uw moeder (N. S.) en uw broer en schoonzus, (A. en Z. S.), besloot ik eveneens tot een weigering van het vluchtelingenstatuut en een weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut.

De erkenningen van de hoedanigheid van vluchteling van uw zus en schoonbroer, (S. en R. G.), zijn gebaseerd op hun eigen vluchtredenen en staan daarom los van de beslissing inzake uw asielaanvraag. Hetzelfde dient dus ook gesteld over hun Belgische verblijfsdocumenten/identiteitsdocumenten die u hebt neergelegd.

Aan de door u neergelegde verklaring van UNMIK van de gemeente Fushë Kosovë kan geen waarde of geloof gehecht worden. Niettegenstaande u dit stuk neerlegde ter staving van uw asielrelaas, bleek u helemaal niet op de hoogte te zijn van de inhoud ervan (CGVS, blz. 7). Dit bleek eens te meer daar de inhoud van dit document in strijd is met uw eigen verklaringen. Zo wordt in dit document gestipuleerd dat uw vader in België verblijft, hetgeen u ten stelligste ontkent (CGVS, blz. 4). U verklaarde sedert vier jaar geen enkel nieuws meer van uw vader vernomen te hebben (CGVS, blz. 2)."

5. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 12 februari 2009 een schending aan van de artikelen 48/4, 48/5 en 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980. Hij voegt hier aan toe dat de Commissaris-generaal volgens hem een "manifeste appreciatievergissing" begaat en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Wat de status van vluchteling betreft, verklaart hij dat "mag niet uit het oog verloren worden dat verzoeker als kind amper 10 jaar oud was toen de oorlog in Kosovo eindigde en zijn zwerftocht met zijn familie begon".

Hij stelt dat echter "de door tegenpartij vraagstelling omtrent zijn werkelijke verblijfssituatie vóór zijn komst naar België van geen enkel actueel (sic) nuttigheid is" aangezien "elke asielaanvraag moet steeds onderzocht worden ten opzichte van de vrees voor vervolging die aangehaald wordt met inachtneming van het land waar naartoe de verzoeker zou uitgewezen (sic) in geval van ongunstige beslissing".

Hij meent dat "bijgevolg, zelfs in de veronderstelling –quod non- dat verzoeker elders dan in Kosovo een aantal jaren zou verbleven hebben, dan nog moet zijn eventueel (sic) uitwijzing overwogen worden naar Kosovo, en dient zijn vrees voor vervolging uitsluitend ten opzichte van dit laatste land onderzocht worden."

Hij laat gelden dat hij verklaard heeft bij zijn vertrek uit Kosovo problemen te hebben ondervonden met "de Albanezen en de Serviërs", en dat zijn vrees voor de etnisch Albanese bevolking van Kosovo na de onafhankelijkheid van Kosovo, nog is toegenomen.

Hij stelt dat deze vrees steun vindt in het CEDOCA-antwoorddocument "KS2009-005" dat hij voegt bij zijn verzoekschrift, en waaruit blijkt dat de rechten van de Roma in Kosovo niet beschermd worden en dat ze nog steeds mishandelingen en discriminaties ondergaan; hij meent derhalve dat van hem de status van vluchteling dient erkend te worden.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus, verwijst verzoeker naar rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen waarin geoordeeld werd dat het bewijs van de Roma etnische origine en de afkomst uit Kosovo, voldoende is om als vluchteling erkend te worden, zelfs indien "niet alle twijfels opgelost zijn".

Verzoeker benadrukt dat zijn Roma etnische origine en herkomst uit Kosovo niet betwist wordt in de bestreden beslissing. Hij verwijst verder nog naar "het recent verslag 2007 van 'HUMAN RIGHTS IN THE OSCE REGIO'", waaruit blijkt dat etnische minderheden in Kosovo nog steeds gevaar lopen en gediscrimineerd worden. Hij vraagt in ondergeschikte orde dan ook om toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

5. De Raad merkt op dat artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt dat de vraag tot internationale bescherming in België de vorm aanneemt van een asielaanvraag en dat deze aanvraag bij voorrang wordt onderzocht in het kader van de status van vluchteling vervat in artikel 48/3 van dezelfde wet en vervolgens pas, in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet, aangaande de subsidiaire beschermingsstatus.

Aangezien deze werkwijze werd gehanteerd door de Commissaris-generaal, maakt verzoeker de schending van deze wetsbepaling niet aannemelijk.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Romani taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat aan de Commissaris-generaal de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, werd aldus niet geschonden.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist (aangevoerde "*manifeste appreciatievergissing*") en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad volgt verzoeker in zijn stelling dat zijn aangevoerde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in casu moet worden onderzocht ten opzichte van Kosovo -naar zijn verklaringen zijn land van nationaliteit en van herkomst-, maar wijst er op dat in het kader van dit onderzoek ook dient te worden nagegaan of verzoeker niet over een vestigingsalternatief beschikt.

De Raad deelt de mening van verzoeker dan ook niet dat de vragen hem gesteld om zijn verblijfssituatie vóór zijn komst naar België te achterhalen, niet relevant zouden zijn.

De Raad deelt de motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen, het de Belgische asieldiensten onmogelijk maakt zijn werkelijke individuele verblijfssituatie vóór zijn komst naar België te achterhalen.

Niet alleen wijken de verklaringen van verzoeker dienaangaande zwaar af van de verklaringen, opgenomen in het administratief dossier, van zijn moeder; daarnaast werd door de Commissaris-generaal terecht vastgesteld dat in de chronologie van de door verzoeker opgegeven verblijfssituatie(-s), meerdere jaren ontbreken.

In acht genomen verzoekers jeugdige leeftijd ten tijde van de feiten, is de Raad van oordeel dat hij in redelijkheid nu toch in staat moet zijn verblijfssituatie te verduidelijken, zij het dat hij deze gedeeltelijk reconstrueerde aan de hand van gegevens die hem nadien op latere leeftijd werden medegedeeld.

Verzoeker vertoefde, naar zijn beweringen op het ogenblik van de feiten immers in een land dat zich bevond in een naoorlogse situatie, hetgeen maakt dat in redelijkheid van hem verwacht kan worden dat deze bepalende periode in zijn leven dermate in zijn geheugen gegrift staat dat hij daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Aangezien verzoekers werkelijke individuele verblijfssituatie vóór zijn komst naar België niet achterhaald kan worden, besloot de Commissaris-generaal terecht dat van verzoeker noch de status van vluchteling kan worden erkend, noch hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, schendt de bestreden beslissing dan ook geenszins de artikelen 48/4 en 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoekers verklaringen over zijn ervaringen en de algemene toestand in Kosovo zijn in het licht van de vaststelling dat verzoekers werkelijke individuele verblijfssituatie vóór zijn komst naar België niet achterhaald kan worden, niet dienend.

Volledigheidshalve, merkt de Raad nog op dat rechtspraak in de huidige continentale rechtstraditie, geen precedentswaarde heeft.

